

Ømann: Der kan vist ikke bestå særlig megen uenighed om, at de skatter, vi har, er for høje, og at i særdeleshed indkomstskatterne er for høje, at de i sig selv udgør en inflationsfaktor, og at vejen derfor ikke går over skatteforhøjelser, men at man snarere skulle gå den modsatte vej. Nu gav debatten i går jo ikke særlig tillid til, at hverken budgetministeren eller økonomiministeren var i stand til at finde væsentlige midler frem, der gav plads for en sådan skattenedsættelse, selv om jeg nok tror, at det ville have været gavnligt over for befolkningen at give udtryk for, at nu gik det den anden vej. Samtidig har man jo fra Nationalbankdirektørens side fået gode råd om, at det, det nu gælder om, det er såmænd ikke de bestræbelser, som regeringen har udfoldet for at bekæmpe inflationen, nej, vi hører den samme gamle plade om en stramning af finanspolitikken. Jeg ved ikke rigtig, hvad det råd er værd, for også Nationalbankdirektøren må jo vide, at yderligere skatte-tryk på væsentlige områder ikke er muligt, at man gentagne gange har været igennem budgetterne, og at det på kort sigt ikke er muligt at finde besparelser frem, der batter finanspolitisk set.

Det er altså den samme traditionelle plade, vi hører fra økonomerne. Jeg tror, det må erkendes, at det, det drejer sig om, når man skal bekæmpe inflationen, er at slås på en langt bredere front. Nu er der jo glædelige tegn på, at regeringen ikke er slet så traditionel som økonomerne, men at regeringen indser, at der virkelig må sættes ind over en meget bredere front mod inflationsgevinster, låntagning til forbrug og alle de inflationsmekanismer, vi har indbygget så mange steder i vort system. Det er en sådan bred indsats, der skal til, for at der kan dannes en basis for en reform med skattenedsættelser. Det tilsigtede overskud på finansplanen er jo et udtryk for inflationen; det samme gælder reserven på 7 mia kr., der anses for nødvendig for at imødegå pris- og lønstigninger.

Det er altså småt, hvad der i øjeblikket kan mobiliseres af plads til skattelettelser. I og for sig er der vel heller ingen, der havde tænkt sig at give skattelettelser i form af en nedsættelse af udskrivningsprocenten, for det vil have nogle virkninger, som vi ikke finder gavnlige i den nuværende situation,

det har ikke den rette adresse. Det, der kunne blive tale om, var en skalareform, men med de midler, der står til rådighed, ville den nok blive for svag og for umærkelig til, at det var umagen værd at give sig i kast med det. Det ville kun blive en halv reform nu, hvor vi endnu ikke har fået rede på de rodede forhold, der hersker i samspillet mellem skatter, sociale ydelser og boligstøtte, og det er ikke særlig tillokkende at lave noget, der kun er halvt. Jeg ville mene, at pengene med større social effekt og bedre adresse kunne bruges til en nedsættelse af fødevarepriserne gennem en momsreform.

Det må naturligvis undersøges, om denne uændrede udskrivning sammenholdt med de kommunale skatter i det store og hele er udtryk for en uændret skattebyrde, således at man altså ikke fortæller befolkningen, at skatterne er uændrede, hvorefter de kommer ud for stigninger. Jeg vil regne med, at der nu foreligger en oversigt over de forskellige udskrivningsprocenter rundt omkring i landet, så at vi ganske nøje kan undersøge dette.

Må jeg sige til slut, at jeg vil nødig stå model til at stemme for uændrede udskrivningsregler — og her skulle jeg tro, at vore interesser går parallelt med regeringens — uden at det er gjort klart for befolkningen, at der tilstræbes sociale lettelser f.eks. på fødevareområdet, og at der i næste omgang ligger en nok så omfattende skattereform klar, som sigter på at gavne først og fremmest de befolkningslag, der bærer det daglige slid i produktionen, og som nu bliver beskattet til sidste øre. Det skulle ikke være vanskeligt at tegne konturerne for en sådan reform, også inden udskrivningsprocenten fastsættes. Der ligger et væsentligt materiale i vedtagelserne fra den socialdemokratiske kongres. Åbningstalen indeholder et solidt skatteafsnit, og nu i dag har den socialdemokratiske ordfører, hr. Ove Hansen, jo allerede tegnet væsentlige og acceptable træk i en sådan reform. Jeg må måske føje til, at VKR har jo gjort sagen lettere og enklere ved deres modvilje mod at medvirke til snart sagt noget som helst, altså heller ikke til de foreliggende lovforslag.

Med disse bemærkninger og forbehold skal jeg tilsige SF's medvirken til en færdigbehandling af forslagene inden for de givne, ret snævre tidsgrænser.